

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku A. S., Z. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 stycznia 2008 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawców od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 marca 2007 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 marca 2007 r. oddalił apelacje A. S. i Z. B. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 10 października 2006 r., którym oddalono odwołania ubezpieczonych od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 22 grudnia 2003 r. stwierdzającej, że A. S. nie podlega od dnia 16 sierpnia 2002 r. ubezpieczeniom społecznym.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiedli wnioskodawcy i opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 6 k.c., wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie na rzecz wnioskodawców kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie o

uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie „art. 398⁹ § 1 ust. 1 i ust. 2 k.p.c.”, bowiem „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie potrzeba wyjaśnienia, na której ze stron postępowania w sprawie o ubezpieczenie społeczne spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.) w sytuacji, gdy ZUS na skutek wydania decyzji odmawiającej prawa do ubezpieczenia, wywodzi z tego faktu skutki prawne, a nadto w niniejszej sprawie potrzeba wykładni przepisów prawnych, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. budzących poważne wątpliwości w postępowaniu w sprawie o ubezpieczenie społeczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., do istotnych wymagań skargi kasacyjnej należy także obowiązek skarżącego złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Właśnie ze względu na ten sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, kolidujący z intencją strony skarżącej, nadano obowiązkowi z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. walor zrównany z obowiązkiem przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie są to jednak obowiązki tożsame, zatem nie jest spełnieniem wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jedynie wskazanie podstaw kasacyjnych lub odwołanie się przez skarżącego do ich uzasadnienia. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek „przedsądu” oraz wykazywać, że okoliczności te w sprawie zachodzą. Pozostaje to w ścisłym związku z modelem skargi kasacyjnej, w którym rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Za

prawidłową motywację wniosku nie można przy tym uznać powtórzenia ogólnych sformułowań ustawy przewidujących okoliczności uzasadniające przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym bardziej nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Skarga kasacyjna ubezpieczonych nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania w powyższym rozumieniu. Odwołuje się bowiem niejako do dwóch przesłanek „przedsądu” w postaci potrzeby wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz występowania istotnego zagadnienia prawnego, ale trudno doszukać się w niej wyjaśnienia, w czym konkretnie przejawia się potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN z 2002, nr 7, s. 10). Nie budzi wątpliwości, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie w sprawie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na tę przesłankę nie czyni zadość takim wymaganiom. Wymienia bowiem jedynie ponownie przepisy prawa, powołane w podstawach skargi, nie wskazując na jakiegokolwiek trudności związane z ich wykładnią.

Wykazanie okoliczności, które uzasadniałyby rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁴ § 1 pkt 3 i art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), polega natomiast na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie z przytoczeniem argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Autor skargi nie wypełnił tego obowiązku, bowiem wskazując ogólnie na potrzebę wyjaśnienia rozkładu ciężaru dowodu w niniejszej sprawie, w istocie nie przedstawił ani problemu prawnego, ani argumentów

przemawiających za możliwością różnej jego interpretacji. Spełnienia tego wymagania - nałożonego na osoby uprawnione do sporządzenia skargi kasacyjnej, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie - nie można zaś, z przyczyn wskazanych wyżej, poszukiwać w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonych nie zawiera więc w istocie uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a zatem nie odpowiada ustawowym wymaganiom konstrukcyjnym, wobec czego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., postanowił jak w sentencji.